

NĀC

“Lai gan mūsu ārējais cilvēks
iznīkst, iekšējais tomēr diendienā
atjaunojas.”

(2Kor 4,16)

Nr. 5 (58)

OKTOBRIS

2010

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

ROŽUKROŅA LŪGŠANAS SPĒKS

Oktobris, kuru dažkārt saucam arī par Rožukroņa lūgšanas mēnesi, mūs aicina uz pārdomām par rožukroņa nozīmi. Rožukronis sevi ietver skaistākās lūgšanas: *Tēvs mūsu, Esi sveicināta* un *Gods lai ir*, kuras ir kā ticības apliecinājums. Šo lūgšanu atkārtošana ir apvienota ar Jēzus un Marijas dzīves noslēpumu apcerēšanu. Rožukroni var lūgties jebkurā vietā: baznīcā vai mājās, ceļojot vai guļot slimības gultā. Šī lūgšana ir pieejama visiem: zinātniekiem un tiem, kuri nav tik izglītoti, sievietēm un vīriešiem, bērniem, jauniešiem un sirmgalvjiem. Rožukronis ir kā saīsināts Evaņģēlijs un Baznīcas liturģiskā gada atspulgs. Lūgšanas atkārtojas, bet tieši šajā nemītīgajā atkārtotībā ir saistība ar neatlaidīgu lūgumu, uz ko mūs aicina pats Jēzus līdzībā par “uzbāzīgo” draugu vai par tiesnesi un sievieti. Lūdzoties rožukroni, mēs cenšamies ne tikai iedziļināties lūgšanu vārdos vai atsevišķās noslēpumu tēmās, bet izteiktos vārdus arī sevī paturēt un saskaņā ar tiem veidot savu dzīvi.

Mēs vēlamies savu dzīvi saskaņot ar Kristus gribu, Dieva gribu. Gan priekš, gan ciešanās mācāmies ieklausīties Dieva gribā, jo tad pār mums nāk Dieva godības spēks un darbojas mūsos, neskatoties uz mūsu vājībām. „Svētais Gars nāks pār tevi un Visaugstākā spēks tevi apēnos” (Lk 1,35) – eņģelis saka Marijai. Šajā brīdī sākas jauna dzīve.

Mūsos, kas esam mirstīgi un šajā pasaulē pārejoši, dzimst tas, kas neiznīkst. Sv. Pāvils raksta: „Lai gan mūsu ārējais cilvēks iznīkst, iekšējais tomēr diendienā atjaunojas.” (2Kor 4,16) Šis ir garīgas izaugsmes ceļš, kuru mums dod Dievs, kad pakļaujamies Viņa gribai.

Rožukroņa lūgšanas spēks īpaši ir atklājies saistībā ar notikumiem, kas risinājās XVI gadsimta otrajā pusē. Turku

Foto no interneta

Lūdzoties rožukroni, mēs cenšamies savu dzīvi veidot saskaņā ar izteiktajiem vārdiem

militārais spēks apdraudēja Eiropu, kas jau cieta no tikko notikušās kristiešu šķelšanās. Islāma piekritēji izveidoja lielu karafloti un, pārliecināti par savu pārsvaru, draudēja: „Sultāna zirgs ēdīs auzas no Sv. Pētera bazilikas altāra!” Neiedziļināsimies tā laika politikas niansēs, tikai atcerēsimies, ka pāvestam Pijam V izdevās izveidot dažu katolisko valstu aliansi. Pāvests visus ticīgos aicināja lūgties rožukroni, lai kristieši spētu atvairīt uzbrukumu. Kristieši cerēja uz Jaunavas Marijas palīdzību, aizlūdzot pie Dieva, un lūdzās rožukroni. 1571. gada 7. oktobrī notika lielākā jūras kauja pasaules vēsturē.

Lūk, ko par šo notikumu rakstīja pāvests Leons XIII Enciklikā *Supremi Apostulatus* (1883): „Kad milzīgie turku

pulki mēģināja uzspiest gandrīz visai Eiropai māņticības un barbarisma jūgu, tad Augstais gans sv. Pijs V, uzaicinot kristīgos valdniekus kopīgai aizsardzībai, vispirms pūlējās, lai spēka pilnā Dievmāte, kuru [ticīgie] piesauca, lūdzoties rožukroni, žēlīgi steidzas kristiešiem palīgā. Starp debesīm un zemi risinājās brīnišķīgs notikums, kas piesaistīja visu prātus un dvēseles. Netālu no Korintas šauruma Kristum ticīgie, kuri bija gatavi izliet asinis, lai pasargātu reliģiju un tēviju, drosmīgi gaidīja ienaidnieku. Tajā pašā laikā ticīgo pūli piesauca Jaunavu Mariju, nemītīgi viņu sveicinot ar rožukroņa vārdiem, lai viņa palīdzētu cīnītājiem uzvarēt. Piesauktā Kundze atnāca, jo jūras kaujā pie Lepanto (Echinadas) kristiešu karaflote

bez lieliem zaudējumiem sakāva ienaidniekus, iegūstot brīnišķīgu uzvaru.”

Kaut gan abi karaspēki bija daudz maz līdzīgi, tomēr kristieši bija pārliecināti, ka uzvara bija sasniegta, pateicoties lūgšanai. Pāvests Pijs V kā pateicību par uzvaru noteica 7. oktobri par Uzvaras Dievmātes dienu, bet vēlāk šī diena tika pārdēvēta par Rožukroņa Dievmātes dienu. Arī Venēcijas senāts bija pārliecināts par J. Marijas palīdzību, un speciālā piemiņas plāksnē tika uzrakstīts: „Ne spēks, ne ieroči, ne karavadoņi palīdzēja mums uzvarēt, bet Rožukroņa Marija.”

Arī daudzi svētie ir runājuši par rožukroņa lūgšanas spēku. Lūk, dažas atziņas!

Sv. Vincents no Paulas: „Izņemot Sv. Misi, Rožukroņa lūgšana ienes dvēselē vairāk

žēlastības nekā visas citas dievbijības formas un ar savu *Esi sveicināta* dara vairāk brīnumu nekā jebkura cita lūgšana.”

Sv. Jānis Marija Vianejs: „Viens vien labi izteikts *Esi sveicināta* satricina visu elli.”

Sv. Ludviks Marija Griņjons de Monforts: „Pēc svēto domām, labi izteikts (ar uzmanību, dievbijību un pazemību) *Esi sveicināta* ir velna ienaidnieks, kas piespiež viņu bēgt, tas ir “āmurs”, kas viņu padzen, tā ir dvēseles svētdarīšana un atspirdzināšana, eņģeļu prieks, Jaunās Derības dziesma, tīrs un maigs skūpstis Marijai.”

Sv. Jānis Bosko: „Rožukronis ir *Esi sveicināta* pagarināšana, ar kuru var uzbrukt, uzvarēt un iznīcināt visus elles spēkus.”

Māsa Lūcija no Fatimas, kuras iecelšanas svēto kārtā process uzsākts pirms diviem gadiem, rakstīja: „Pateicoties spēkam, kuru pēdējos laikos Dievs Tēvs ir devis Rožukronim, nav ne personīgas, ne ģimenes, ne nacionālas, ne starptautiskas problēmas, kuras nevarētu atrisināt ar šīs lūgšanas palīdzību.”

No kurienes nāk rožukroņa lūgšanas spēks? No pazemības. Bieža *Esi sveicināta* vārdu atkārtošana mums var palīdzēt ieraudzīt Mariju kā pazemīgas ticības paraugu pašāvībai uz Dievu. Evaņģēlists Lūkass liecina, ka Dievs uzlūkoja savas kalpones pazemību un Viņas dzīvē darīja lielas lietas (sal. Lk 1,48-49). Lūgsimies, lai arī mēs tiktu piepildīti ar pazemību un iekšējo gaismu, lai mēs arvien pilnīgāk spētu iedziļināties Kristus noslēpumos lūgšanā un ikdienas dzīvē. Lai rožukroņa lūgšana palīdz mums arvien vairāk tuvuoties Dievam un ir varens līdzeklis aizlūgšanā par Latviju.

priesteris
Oskars Jablonskis OP

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Iepazīsimies
ar jaunajiem semināristiem

3.lpp. J. Salijs
par 7. Dieva bausli

4. – 5.lpp. Liepājas Sv. Dominika
draudze

6.lpp. Intervija ar māsu
Agnesi OP

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Uzņemti jaunie semināristi

Artūrs Setkovskis
(Jelgavas diecēze)

Lūdzu, pastāsti par sevi.

Esmu audzis katoļticīgā ģimenē. Uz baznīcu eju jau kopš bērnības, cik sevi atceros. Kad biju maziņš, daudzko nesapratu, skatījos uz bildēm, bet ar laiku nāca arī sapratne par to, kas baznīcā notiek. No 7 gadu vecuma Svētajās Misēs sāku piekalpot kā ministrants.

Vai līdz ar sapratni izmaiņās arī attiecības ar Dievu?

Jā, piemēram, 10 – 11 gadu vecumā svētceļojumā jau devos trešo reizi, un tā bija manis paša vēlēšanās. Pirms tam gāju tāpēc, ka gāja mamma un māsas.

Vai svētceļojums tev palīdzēja atklāt to, ka Dievs aicina sekot priesterībā?

Svētceļojumā satikos ar priesteriem, semināristiem, izmantoju iespēju ar viņiem runāt par garīgiem jautājumiem. Priesteris Arnis Mazīļevskis mani uzaicināja uz aspirantu nometni, kur tika aicināti visi, kuri pārdomā aicinājumu uz priesterību. Jau no 8. klases sāku šādās nometnēs piedalīties, tad arī sāku domāt par savu aicinājumu.

Kā tu saprati, ka ir pienācis laiks spert izšķirošu soli?

Šogad beidzu 12. klasi un bija jāizšķiras. Svētceļojumā lūdzu, lai Dievs atklāj, vai Garīgais seminārs ir mana istā vieta, arī Svētajās Misēs lūdzos šajā nodomā. Ieejot Aglonā, sirdī jutu mieru un saviļņojumu, tad es sapratu, ka esmu saņēmis atbildi no Dieva un man ir jārikojas.

Vai, esot Seminārā, miers par pareizo izvēli sirdī saglabājas?

Ir pagājušas tikai trīs nedēļas, tas ir pats sākums. Kad ir brīvs laiks, piemēram, sestdienās, kad neejam sportot, ir brīži, kad atceros mājas, bet ikdienā un lūgšanās šīs domas neapciemo.

Emīls Slišāns
(Rīgas arhidiecēze)

Kā tas nācās, ka tu savu izvēli izdariji vēlāk kā pārējie jaunie semināristi, jo neiestājies ar viņiem reizē?

Mana izvēle jau bija skaidra pirms tam, tikai svētceļojuma laikā pārsitu galvu un dabūju smadzeņu satricinājumu, tādēļ man bija *izkritis* no galvas, kad notiks iestāšanās. Prāvests Andris Kravalis zvanīja un man atgādināja, ka nākamajā dienā ir uzņemšana. Dievs visu sakārtoja tā, ka varēju iestāties arī vēlāk.

Vai doma par iestāšanos seminārā tevi visu laiku pavadīja, vai arī kādu brīdi biji to atmetis?

Vienu brīdi biju gan atmetis, bet tas bija krietni sen. Par iestāšanos seminārā nopietni sāku domāt pagājušajā gadā pēc vidusskolas beigšanas, kad rudenī devos palīgā darbos, kas norisinājās sv. Tērezes no Bērna Jēzus draudzes mājā. Nostrādāju dažus mēnešus un pirms drau-

Foto: Ieva Liede

No kreisās: Artūrs Setkovskis, Emīls Slišāns, Gunārs Lemps, Andrejs Kassirovs, Mikus Nešpors un Agris Ruļuks

dzes mājas iesvētīšanas paliku pārnakšņot Mazajā seminārā pie Katoļu ģimnāzijas Rīgā. Sajutu vēlēšanos tur palikt arī turpmāk, un sāku piedalīties Mazā semināra lūgšanu dzīvē, tas man palīdzēja saprast, ka vēlos šādu dzīvi arī turpmāk. Vēlāk manas gaitas mani aizveda uz Franciju, kopienā "Chemin Neuf".

Kādu pieredzi tur guvi?

Tā bija ļoti laba pieredze. Pirmkārt, tā bija pirmā reize, kad tik ilgu laiku biju prom no Latvijas. Aizbraucu jauns un *zaļš*, nezinot pat valodu. Protams, sākumā bija grūti, bet bija iespējams atrast palīdzību. Uz Franciju devos ar konkrētu domu, ka tad, kad atgriezīšos mājās, stāšos seminārā. Esot tur, jau pēc trim dienām mana apņemšanās pazuda. Man pašam tas bija šoks, nesapratu, kas notiek, kur pazudis mans aicinājums!? Tad, kad atgriezies Latvijā un svētceļojumā guvu galvas traumā, varētu teikt, ka tas palīdzēja saņemt apskaidrību par to, kas man tālāk jādara.

Kuri cilvēki palīdzēja atpazīt aicinājumu uz priesterību?

Tas noteikti bija manas draudzes prāvests A. Kravalis, kurš, jautājot un bieži vien it kā jokojot, man atgādināja par svarīgām lietām saistībā ar manu aicinājumu. Arī mani vecāki man bija liels atbalsts, viņi bija ļoti priecīgi, uzzinot manu lēmumu.

Vai tagad tavā sirdī valda miers par izdarīto izvēli?

Jā, mana sirds nav bijusi mierīgāka kā ir tagad.

Agris Ruļuks
(Jelgavas diecēze)

Kā tu sevi atpazīni aicinājumu – iestāties Garīgajā seminārā?

Jau bērnībā man bija liela interese par garīgām lietām. Vienā gadā to nevar izlemt. Pēdējais gads pirms iestāšanās man bija lielu pārdomu gads, un šī gada svētceļojumā izdariju skaidru izvēli. Biju jau uzņemts Latvijas Lauksaimniecības Universitātē un četrās dienās vajadzēja tur pieteikties, bet es neaizbraucu uz Jelgavu un iestājos šeit.

Ko tev nozīmēja mūžībā aizgājušā priestera Staņislava Čužāna piemērs, kurš daudzus gadus bija tavs prāvests?

Ikdienā kādus astoņus, deviņus gadus kalpoju par ministrantu viņa svinētajās Svētajās Misēs. Mūsu ģimenē priesteris Staņislavs bija ļoti mīļš, viņš vienmēr interesējās par maniem brāļiem – kā viņiem klājas. Mana mamma kalpoja, palīdzot mazgāt baznīcas veļu. Atmiņā palicis, kā priesteris, sagatavojot sainīti ar mazgājamo veļu, tajā vienmēr vēl ielika kādus našķus vai konfektes. Bija patīkami saņemt tādu uzmanību no priesterā puses. Mani uzrunāja arī viņa neatlaidība un stiprā ticība, ko varēju ikdienā novērot.

Kāds priesteris tu vēlētos kļūt?

Es arī gribētu iemantot tikpat stipru ticību kā priesterim S. Čužānam. Vēlētos būt neatlaidīgs, dedzīgs, tāds priesteris, kas nekad nepadodas pie pirmajām grūtībām, bet dodas tālāk.

Mikus Nešpors
(Jelgavas diecēze)

Lūdzu, pastāsti par savu ģimeni un to, kā tā uzņēma tavu izvēli iestāties Rīgas Garīgajā seminārā?

Mana mamma ir luterāne, tētis – katolis, vecākais brālis – pareizticīgais, otrs vecākais brālis nav kristīts, pārējie trīs brāļi ir katoļi un arī abas māsas ir katoļietes. Aicinājums uz priesterību mani nobrieda pēdējā pusotra gada laikā. Dažiem ģimenes locekļiem mans lēmums iestāties Garīgajā seminārā bija šokējošs, tomēr viņi pieņēma manu brīvo izvēli.

Ko kristietim dod personīgas attiecības ar Dievu?

Personīgās attiecības dod daudz žēlastības, lūdzot Dievu no sirds, var saprast un saklausīt to, ko Dievs saka.

Kā tu veido savas personīgās attiecības ar Dievu šeit – Seminārā?

Semināra dzīves ritms ir atšķirīgs no iepriekš pierastā, tajā pamazām mācos ieiet. Savas attiecības ar Dievu vislabāk šeit varu piedzīvot klusajā lūgšanā, Svētajā Misē un arī citās lūgšanās.

Andrejs Kassirovs
(Jelgavas diecēze)

Kā tu saprati, ka vēlies iestāties Garīgajā seminārā?

Bērnībā mamma man teica, ka es savā dzīvē slavēšu Dievu, viņa gan neteica, kādā veidā, un es tam sākumā nepievērsu nekādu nozīmi. Nokļuvu audžu

ģimenē, jo mamma atrada darbu Rīgā. Iepazinot ar priesteri Janušu Bulašu, kurš uzzināja, ka man patīk muzicēt, un aicināja mani to darīt baznīcā. Piekritu. Sākumā spēlēju ģitāru, tad pārgāju uz taustiņinstrumentu. Skatījos, kā baznīcā viss notiek, un, pamazām jautājot, daudzas lietas uzzināju. Tad mani aicināja kalpot par ērgelnieku un spēlēt Svētajās Misēs, tā sākās mana muzicēšana baznīcā un turpinājās trīs gadus. Man patika vērot, kā priesteris visu dara.

Kāpēc tu iestājies Garīgajā seminārā?

Nevaru apgalvot, ka man ir aicinājums uz priesterību, es domāju, ka Garīgais seminārs ir tā vieta, kur es to sapratīšu – vai šis aicinājums manī ir vai nav. Tāpēc es šeit esmu, lai to uzzinātu.

Gunārs Lemps
(Rēzeknes-Aglonas diecēzes)

Kā nonāci pie domas, ka vēlies iestāties garīgajā seminārā?

Baznīca mani interesēja jau kopš bērnības, bet tad vēl īsti nesapratu, kas mani uz turieni *velk*. Kristības sakramentu saņēmu tikai 2000. gadā. Tad sāku dziedāt baznīcas korī, un tas man ļoti patika. Pamazām sāku iepazīt Dievu, baznīcas rituālus. Jau kopš bērnības gribēju izvēlēties tādu profesiju, kurā es varētu palīdzēt cilvēkiem. Priesterā kalpošana, manuprāt, ir vislabākais veids, kā palīdzēt cilvēkiem.

Priesterība ir aicinājums, ne profesija, kā tev izdevās saskaņot Dieva gribu ar savējo?

Kad Dievam lūdzu kaut ko priekš sevis, es lūgšanas beigās vienmēr saku: „Lai notiek Tavs, ne mans prāts!” Lūk, es esmu šeit, un tas ir lūgšanu rezultāts.

Vai tagad, kad esi iestājies seminārā, tev ir pārliecība, ka izdarīta pareizā izvēle?

Es nedomāju par nākotni, jo arī Bībelē ir teikts: „Nerūpējieties par rītdienu.”

Par ko tu ikdienā priecāties?

Pārsvārā par visu.

Vai priesterim ir jābūt priecīgam?

Es domāju, ka priesterim ir jābūt tādām, kura sirds ir pildīta ar mīlestību, un, ja sirds ir pildīta ar mīlestību, tad viņam ir jābūt priecīgam, nevis ļoti nopietnam un it kā depresijā iegrimušam. Jo cilvēkiem patīk, ka otrs smaida.

Kas ikdienā cilvēkam būtu jā dara, lai viņš vairotos mīlestībā?

Jāveic žēlsirdības darbi, bet ne tikai. Dieva acīs katrs cilvēks ir īpašs, un mēs katrs alkstam pēc Dieva mīlestības un, sastopoties ar Dieva mīlestību, mēs kļūstam laimīgāki.

Intervēja Ieva Liede

7. bauslis – tev nebūs zagts

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Nerēķināšanās ar kopējo labumu ved postā

Tomēr kāds var strādāt tādā saimniecības sistēmā, kur gandrīz viss ir *kājām gaisā*: labs darbs tiek ne tikai noniecināts, bet arī izniekots, atalgojums par ieguldīto darbu ir ļoti niecīgs, vērā tiek ņemtas formalitātes, nevis godīgums. Kā godīgs cilvēks lai rīkojas šādā situācijā?

Vispirms, izmantojot piemēru no bioloģijas, pateikšu, kā šādā gadījumā nedrīkstētu rīkoties. Sākoties vēzim, cilvēka organisms slimībai pakļausies vai arī to pārvarēs. Vēža slimībai ir raksturīgs stāvoklis, ka dažas šūnas sāk ignorēt visa organisma labumu un rūpējas tikai par sevi. Tas tām izdodas lieliski, augonis pieņemšanas spēkā acīmredzami. Protams, tā dēļ viss organisms cieš zaudējumu, bet dumpīgās šūnas tas nepavisam nesatrauc. Tās pat neapzinās, ka šāda nostāja nākotnē vērsīsies arī pret viņām pašām. Tāpat sava egoisma dēļ tās ir pakļautas bioloģiskam panīkumam.

Šādā situācijā pārējās organisma daļas var reaģēt divējādi: redzot, ka tām tiek nodarīta pārestība un taisnību nevar panākt, tās pašas sāk rūpēties tikai par sevi, nerēķinoties ar visa organisma labumu (tieši šādā situācijā slimība sāk straujāk izplatīties pa visu organismu un iestājas tās beigu fāze, kas beigsies traģiski arī dumpīgajām šūnām), taču veselās organisma šūnas var reaģēt arī citādāk – nevis rūpēties par

Kukuļdošana ir sistēma, kas var būt nepanesama arī pašam kukuļņēmējam

Foto no interneta

savu labumu, bet sākt gādāt par to, lai atvairītu draudus visam organismam, iesaistoties kopējā labuma aizstāvībā (skaidrs, ka šādas nostājas rezultātā nākotnē labuma guvēji būs arī atsevišķi indivīdi).

Neapskaužama ir situācija, kad savā profesionālajā darbībā esam spiesti saskarties ar egoisma *vēža* saēstu mentalitāti. Šādā situācijā cilvēks bieži nezina, kā rīkoties. Noteikti nevajadzētu noticēt savai pilnīgai bezspēcībai un tai ļauties. Nevajadzētu ieņemt bezdievīgu nostāju – ja es rēķināšos ar cita un kopējo labumu, tad pats aiziešu bojā. Gluži pretēji, nerēķināšanās ar

cita un kopējo labumu mūs visus ved postā.

Kukuļdošana ir postoša gan devējam, gan ņēmējam

Materiālo labumu ražošanas sfērā, kā arī to sadalē, reizumis izveidojas nodevīgas cilpas, un jo vairāk cenšamies smacējošo žņaugu atraisīt, jo ciešāk tas savelkas. Šādu mehānismu var novērot kukuļņemšanā. Ja šī cilpa jau ir uzvesta un ir tā, ka bez kukuļdošanas patiešām ir grūti kaut ko nokārtot, tad, dodot kukuli, vēl vairāk mazinās iespēja attiecīgo lietu nokārtot godīgi.

Kukuļdošanas jautājuma izpēti ir veicis Antonijs Zalevskis. Kukulis tiek dots kādam, no kura varu saņemt kaut ko, kas man ir svarīgs, ar nolūku, lai lietu pasteidzinātu, lai tai netiktu likti šķēršļi, lai *pievērtu acis* kādam formalitātes trūkumam, lai mazinātu niknumu pret mani vai lai apiētu likumu. Arī kukuļdošanas izpausmes ir dažādas: vieni pieņem naudu, citi dāvanas, vēl citi izmanto ielūgumu ciemos, bet ir arī tādi, kas aizņem, protams, bez atgriešanas atpakaļ. Vieni kukuli pieprasa, citi to ņem tad, ja tas tiek piedāvāts. Vieni ņem tikai sev, bet citi, lai būtu, no kā dot tiem, kas stāv augstāk. No pēdējā teikuma izriet, ka kukuļošana ir tāda sistēma, kas var mocīt un būt nepanesama arī pašiem kukuļņēmējiem. Vai ir kāds

padoms tiem, kurus šī *cilpa jau žņaudz*? Šeit nāk prātā metode, kas ir palīdzējusi pārtraukt līdzīgas ciešanas, kas gadsimtiem ilgi mocīja tirgotājus, kuriem bija jūtīgāka sirdsapziņa. Runa ir par kaulēšanos, par kuras upuriem kļuva neizglītotākie un neapķērīgākie. Tirgotāji, kuriem ar to bija grūti samierināties, šai parādībai nerada risinājumu. Dzīvei ir savi likumi – viņi prātoja – tāpēc tirgotājam, kurš preces novērtējis atbilstoši to vērtībai un atmetis kaulēšanos, neatliek nekas cits kā bankrotēt. Bet risinājums izrādījās ļoti vienkāršs. Pietika ar to, ka kāda tirgotāju grupa uzdrošinājās tirgot bez kaulēšanās. Drīz pēc tam atklājās, ka pat materiālā ziņā viņi ir ieguvēji.

Mūsu sabiedrībai pēc iespējas vairāk ir vajadzīgi cilvēki, kas ticētu, ka kukuļošana liecina ne tikai par tās morālu pagrimumu, bet arī par tuvedzību pat laicīgā guvuma perspektīvā. Ir vērts padomāt arī par to, ka tādā gadījumā mēs arī cits citu vairāk cienīsim, jo mēs taču spontāni izjūtam nepatiku pret tādiem cilvēkiem, kas bez lielas pretošanās ļauj sevi ievilkt *dubļos*.

Tuvākmīlestības trūkums – 7. baušļa pārkāpums

Lūk, kā par zādzības absurdu ir izteicies sv. Augustīns: „Ja pajautātu

zaglim: kāpēc tu zodz? – tas atbildētu, tāpēc, ka gribu, lai man būtu tas, kā man nav. Kāpēc tad tu gribi, lai tev būtu tas, kā tev nav? Negribu dzīvot trūkumā. Viņš uzskata, ka lieta, kas tam piederēs, darīs viņu laimīgu. Tieši šeit atklājas viņa divkosība un maldi, jo viņš ļaunā ceļā grib atrast laimi. Viņa maldi ir tajā, ka, meklēdams labu, viņš dara ļaunu.”

Pievērsīsim vēl uzmanību zagļa egocentriskajam aklumam. Zaglis, kukuļņēmējs, brāķdaris, ierēdnis, kas izšķiež savu apmeklētāju laiku, parasti nesaredz netaisnību, ko nodara ar savu rīcību. Tāpēc tas, kas citus vairākkārt ir apzadzis, būs nopietni aizkaitināts par cilvēku samaitātību, kad galu galā viņu kāds apzags. Brāķdaris, nejauši nopērkot kādu nekvalitatīvu preci, lamās brāķdari. Sveša laika izšķiedējs skaļi gaudīsies, kad kādā iestādē ar viņu apiesies ne tā, kā vajadzētu. Īsi sakot, mums ir acis, bet mēs neredzam. Mēs tik ļoti augstu vērtējam savu personīgo labumu un izdevīgumu, ka pat nepamanām netaisnības, ko esam nodarījuši citiem cilvēkiem.

Grēki pret septīto bausli skaidri atklāj tuvākmīlestības trūkumu. Var tikai censties saprast, vai šie grēki vairāk liecina par morālo bērnišķību vai par nolaišanos līdz dzīvnieka līmenim. Reiz Antonijs Kempīskis ļoti prātīgi parādīja, ka cilvēks pirmajos dzīves gados vairāk saņem nekā dod, taču ar gadiem pat mūsu organisma bioloģiskā attīstība pieprasa, lai cilvēks vairāk dotu nekā ņemtu. Apstāšanās garīgajā izaugsmē, nostāja, kas galvenokārt vērsta uz ņemšanu, pēc A. Kempīska domām, ir līdzīga vielmaiņas traucējumiem, kurus medicīna apskata saistībā tikai ar veģetatīvo procesu.

Domu, ka tāda nostāja var norādīt uz mūsu nolaišanos līdz dzīvnieku līmenim, pasmēlu no izcilās V. Drošera (Droscher) grāmatas ”Izdzīvošanas likums”. Vienā no grāmatas nodaļām ir aprakstīts paviānu bars kā daudzslāpaina kliķu struktūra. Šajā barā savu pozīciju viņi sasniedz ar nežēlīgu izturēšanos pret vājākajiem un prasmi pakļauties stiprākajiem. Nu jā, bet paviāni nav radīti mūžīgajai dzīvei, un tie nav apveltīti ar spēju patiesi mīlēt.

Vai tas, ka cietisrdīgi īstenojam savus ekonomiskos un sabiedriskos mērķus, neliecina par to, ka esam zaudējuši ticību mūžīgai dzīvei? Jāatceras, ka Kungs Jēzus bausli ”Tev nebūs zagts” izsaka daudz plašākā un dinamiskākā formulā: „Svētīgāk ir dot nekā ņemt.” (Apd 20,35)

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

Sv. Dominika draudzes dzīve Liepājā

Šajā numurā piedāvājam tuvāk iepazīties ar Liepājas sv. Dominika draudzi, kur pastorālais darbs tiek veikts latviešu un krievu valodā. Draudzes darbība ir saistīta ar dominikāņu brāļu klosteri, tādēļ tai par aizbildni ir izvēlēts sv. Dominiks. Draudzē darbojas daudzi ļoti aktīvi cilvēki, kuri ar savu klātbūtni un nesavtīgu kalpošanu veicina kopīgo izaugsmi.

Sv. Dominika draudzes administrators Oskars Jablonskis OP

Kad meklējami sv. Dominika draudzes pirmsākumi?

Tas bija 1997. gadā, kad sāka darboties pagaidu kapela T. Breikša ielā. Draudzes teritorijas robežas bīskaps noteica pirms pāris gadiem, un mūsu draudzē pieder cilvēki, kuri dzīvo Jaunliepājā līdz dzelzceļa slieidēm un Cukura ielai. Brīvības ielas labajā pusē, ieskaitot Cimdniekus, "Jaunajā pasaulē", "Zaļajā birzē" un arī cilvēki, kuri dzīvo ap Liepājas reģionālo slimnici.

Vai jūsu draudzes dievkalpojumus var apmeklēt ticīgie arī no citiem pilsētas rajoniem?

Protams, aicināts ir ikviens, kurš vēlas piedalīties. Pie mums praktiski ierodas cilvēki no dažādām pilsētas vietām, arī ārpus tās robežām.

Jūs jau divus gadus kalpojat kā draudzes administrators, kā sokas šis darbs?

Iepriekš nekad neesmu kalpojis kā prāvests, es strādāju Rīgas sv. Jāzepa draudzē, tur vēroju, kā šis darbs norit. Protams, klosteri tikām gatavoti darbam draudzē, bet Polijas apstākļos. Latvijā situācija ir stipri atšķirīga, bet principi draudzes vadīšanā neatšķiras.

Kādi ir draudzes vadīšanas principi?

Vispirms katram cilvēkam, kas to vēlas, ir jānodrošina iespēja saņemt sakramentus, jārūpējas par uzticēto draudzes locekļu garīgo izaugsmi. Tad arī jāorganizē draudzes saimnieciskā darbība. Svētdienās un svētku dienās prāvestam vai priesterim, kam uzticēta

draudzē, ir pienākums svinēt Svēto Misi draudzes nodomā. Svarīgi ir arī palīdzēt veidot draudzi kā garīgu ģimeni.

Vai ir redzami kādi ieguldītā darba augļi?

Es uz augļiem neskatos, jo tie var būt mānīgi. Protams, ir labi, ja Svēto Misi apmeklē daudz cilvēku, bet tas nav mans mērķis. Mans mērķis ir nodrošināt tādu Svēto Misi, kas būtu tikšanās ar Dievu, kurā var saņemt garīgo stiprinājumu, *barību* – vielu pārdomām, arī katehēzi. Pārējie sakramenti tiek dalīti pēc vajadzības un nepieciešamības. Diezgan bieži gadās, ka cilvēki Grēksūdzes sakramentam piesakās individuāli, sarunājot konkrētu laiku.

Šī draudzē darbojas pie dominikāņu klostera, vai tāpēc tā atšķiras no citām Liepājas katoļu draudzēm?

No formālā viedokļa tā ne ar ko neatšķiras. Kādreiz, kad šeit dzīvojam vairāki dominikāņu brāļi, tad notika regulāras lūgšanas, kurām varēja pievienoties. Ir vēl tāda specifika, ka dominikāņiem bez parastā liturģiskā kalendāra ir vēl dominikāņu liturģiskais kalendārs, kur tiek pieminēti dominikāņu svētie. Var gadīties, ka kādi svētie Baznīcā tiek pieminēti ar piemiņas dienu, bet mūsu ordenī tie tiek pacelti augstākā godā un mēs svinam svētkus, piemēram, tā bija sv. Augustīna diena.

Kā darbojas draudzē?

Ir izveidota draudzes padome, kuras uzdevums ir veicināt un uzlabot draudzes darbību saistībā ar katehēzi, draudzes saliedēšanu, kopīgu darbu, tā, lai cilvēki šeit justos kā viens veselums, padomes uzdevums ir palīdzēt saskatīt, ka esam viens otram vajadzīgi. Ir arī otra padome – ekonomiskā, bet šobrīd tās darbība ir apstājusies, saistībā ar ekonomisko situāciju visā valstī.

Sv. Dominika draudzē notiek Svētās Mises arī krievu valodā, kā tas izveidojās?

Tas notika laikā, kad sv. Dominika draudzes prāvests bija pašreizējais Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis. Varētu teikt, ka mūsu draudzes ietvaros darbojas neformāla krievu draudzē, kurai katru svētdienu ir atsevišķa Mise, bet lielos Baznīcas svētkos ir viena Sv. Mise, kur lasījumi un sprediķis ir arī krievu valodā.

Vai ir vēl kādas organizācijas, kuras darbojas šīs draudzes ietvaros vai arī izmanto tās telpas?

Dominikāņu laju ordenis ir visciešāk saistīts ar šo draudzi, tā locekļi dzīvo visas Liepājas teritorijā, bet šeit tiekas reizi mēnesī uz kopīgu lūgšanu un iespēju garīgi pilnveidoties, izglītoties.

Otra organizācija ir biedrība "Mārtiņmāja", kas vairāk darbojas dominikāņu klostera paspārnē, jo izmanto klostera īpašumu – telpas – un es esmu šīs biedrības priekšsēdētājs.

Pēc svētdienas Sv. Mises sv. Dominika draudzes ļaudis labprāt vēl kavējas sarunās pie kapelas

Krievu valodā runājošie draudzē

Kādēļ jums ir svarīgi piederēt šai draudzē, un piedalīties Sv. Misē krievu valodā?

Anna Šestakova: Pat arī tad, ja latviski runāju labi, valodas barjera eksistē, jo, runājot savā dzimtajā valodā, varu justies brīvāk. Svarīgi ir arī tas, ka mēs šeit tiekamies katru nedēļu, pat biežāk nekā es satieku savus radniekus. Mēs uzticam viens otram savas problēmas un arī mēģinām palīdzēt, esam kā ģimene, un man tas ir ļoti svarīgi.

Kā krievu kopiena atrada savu piederību sv. Dominika draudzē?

Ludmila Lučijina: Manuprāt, tas bija 1997. gadā, kad vērsāmies pie mūsu tagadējā bīskapa Vilhelma Lapela ar lūgumu, ka vēlamies Svēto Misi krievu valodā. Tajā laikā jau vadīju svētdienas skolas nodarbības krievu bērniem, bet Svētās Mises krieviski nebija. Bija svarīgi, lai bērni varētu piedalīties Svētajā Misē un visu labi saprastu. Pirmās Svētās Mises krievu valodā notika pagaidu kapelā T. Breikša ielā.

Kā jūs uzzinājāt, ka šeit, Liepājā, ir iespēja piedalīties Svētajā Misē krievu valodā?

Gerarda Kosinska: Es reiz gāju pa T. Breikša ielu un redzēju, ka pa kapelas durvīm iekšā dodas cilvēki, viņiem pievienojos, lai redzētu – kas tur notiek. Satiku tēvu Pēteri OP, viņš ļoti laipni man visu paskaidroja un aicināja piedalīties. Es uzreiz ar sirdi jutu, ka šī ir mana vieta un es vēlos uz šejieni nākt. Tā kopš 1998. gada esmu šajā draudzē.

Mēs šeit ne tikai satiekamies Svētajā Misē, bet bieži arī pēc tās. Kopīgi atzīmējam dzimšanas dienas un Baznīcas svētkus. Tāda veids atpūšamies gan fiziski, gan garīgi.

Leonids Pavarovskis: Esmu katoļis, bet no Maskavas, Liepājā dzīvo mani vecāki. Šeit ierodas bieži, jo rūpējas par saviem vecākiem. Sv. Jāzepa katedrāles dežurante man pastāstīja, ka šeit varu piedalīties Sv. Misē krievu valodā.

Esmu noverojs, ka šeit trūkst garīgā literatūra krievu valodā, tādēļ, ja nepieciešams, to piegādāju no Maskavas vai Sanktpēterburgas. Katoļu Baznīca Krievijā šobrīd piedzīvo savu *renesansi* un tur viss atdzimst. Iemesls tam noteikti ir veiksmīgs darbs ar bērniem, jauniešiem un vidējā gadagājuma cilvēkiem. Jūtu, ka arī šeit tuvojas *renesanses* laiks Baznīcā, un tas mani priecē.

Valda priekšstats, ka krievu tautības cilvēki parasti ir pareizticīgie, bet jūs piederat katoļu Baznīcai. Lūdzu, pastāstiet par savām saknēm.

Larisa Šihova: Mēs šeit esam ne tikai krievi, bet arī lietuvieši un poļi, tikai apmeklējam Svēto Misi krievu valodā.

Anna: Tas ir stereotips, ka katoļi ir latvieši, bet krievi – pareizticīgie. Man bieži cilvēki saka: „Tu esi krieviete! Kāpēc tu piederi katoļu Baznīcai?” Jo visi mani radnieki ir pareizticīgie. Bet vīrs, kad gribējām salaulāties, teica, ka to darīsim tikai katoļu baznīcā.

Kā tas notika?

Anna: Tajā laikā vīrs nebija kristīts, un es viņam teicu – ja tu to vēlies, tad arī meklē iespēju, kā to nokārtot. Es biju iedomājusies, ka mūs sagaidīs gados veca sieviete, kas atgādinās, ka esam grēcinieki. Biju ar mieru to visu klausīties un paciest, jo gribējām salaulāties. Mēs satikāmies ar Ludmilu Lučijinu, kura kalpoja kā katehēte un snaidīja kā saulīte. Pēc mūsu nodarbībām pilnībā izmainījās mans priekšstats par Baznīcu, jo pirms tam domāju, ka te viss ir drūmi, garlaicīgi un domāts cilvēkiem, kuri sasnēguši jau zināmu vecumu. Bet te atklājās, ka viss ir pavisam otrādi – baznīcā var būt interesanti un precīgi. Tajā laikā šajā draudzē valdīja tāds īpaši jaunklīgs noskaņojums, jo te kalpoja dominikāņu tēvs Pēteris, kurš darbojas ar jauniešiem.

Mēs izvēlējāmies palikt šajā draudzē. Salaulājāmies un pēc pirmās meitāpas piedzimšanas likās, ka baznīcā vairs nav laika. Svētdiena bija vienīgā brīvdiena, šķita, ka celties no rīta un vēl iet uz Svēto Misi ir ļoti grūti, tādēļ baznīcā ieradāmies arvien retāk. Tad Ludmila L. mums zvanija un jautāja: „Kas noticis? Vai esat saslimuši, ka nemanu baznīcā?” Neuzspiežot mums tika atgādināts, ka svētdienās esam gaidīti Svētajā Misē. Šeit cenšamies viens otru atbalstīt un turēties Baznīcā.

Ko jums dod iknedēļas piedalīšanās Svētajā Misē?

Anna: Ja cilvēki nav saistīti ar Baznīcu, tad tā vienkārši ir brīvdiena, kad var izgulēties, šai dienai trūkst jēgas. Tagad, kad jau daudzus gadus esam Baznīcā, saprotu, ka svētdiena bez Svētās Mises ir tukša.

Ludmila: Nav tā, ka mums svētdienās ir svarīgi tikai satikties un parunāt, tā ir Kunga diena. Piedalāmies Svētajā Misē, klausāmies Dieva Vārdu, arī sprediķi. Satiekoties uzticam viens otram savas problēmas, bet cenšamies neplāpāt pa tukšo.

Kāda nozīme jūsu dzīvē ir ticībai?
Konstancija Kruka: Ļoti svarīga, es jau no bērnības apmeklēju baznīcu. Pēc tautības esmu

poliete un ticību esmu mantojusi ģimenē. Kad atbraucu dzīvot uz Liepāju, valodu nezināju, bet piedalījies Sv. Misē latviešu valodā. Tad pie manis atbrauca mazdēli no Vladivostokas, un viņi baznīcā ievēroja, ka cilvēki iet pie Komūnijas un man jautāja – kāpēc mēs to nedarām? Atbildēju, ka tam ir jāgatavojas, un viņi gribēja zināt – kāpēc es viņus negatavoju? Devos pie Vilhelma Lapela, kas toreiz kalpoja kā priesteris sv. Jāzepa katedrālē, viņš mani iepazīstināja ar katehēti Ludmilu L. Tā mani mazbērni sāka gatavoties sakramentiem, un es mājās kopā ar viņiem lūdzu. Viņi saņēma gan Grēksūdzes sakramentu, gan Svēto komūniju. Tad sāku piedalīties Svētajās Mīsēs krievu valodā, man ļoti iepatikās, un es turpinu tās apmeklēt vēl šodien.

Ludmila, tu šeit kalpo kā katehēte, ko tev dod šī kalpošana?

Ludmila: Es ļoti priecājos, kad cilvēki pēc sagatavošanas sakramentiem paliek Baznīcā. Kādreiz cilvēkiem zvaniņu un jautāju – kur palikuši, ja neredzēju baznīcā, jo, izlaižot Svēto Misi, viņi tik daudz zaudē. Negribas, lai cilvēki justos piespiesti.

Pastāsti, kā sapratī, ka vēlies Dievam kalpot, tālāk nodot ticību?

Ludmila: Pati pie ticības nācu 1991. gadā, kad Latvijā bija Atmodas laiks. Tas bija ļoti stiprs satricinājums manā dzīvē. Tajā laikā tika runāts – jā, visu darīsim kopā, bet pēc tam krievu tautības cilvēki it kā vairs netika ievēroti, it kā viņu nebūtu. Baznīca ir tā vieta, kurā nav ne verga, ne jo mēs visi veidojam Kristus Miesu. Esmu ļoti pateicīga mūsu tagadējam bīskapam Vilhelmam Lapelim, kurš atbalstīja mūsu vajadzību pēc Svētās Mises krievu valodā. Mēs neesam noslēgta kopiena, kurā atdalītu krievus no visiem pārējiem, mēs esam atvērti uz visiem, kuri vēlas pievienoties. Es redzu, ka cilvēkiem dzīvē ļoti trūkst ticības, tādēļ man šķiet ļoti svarīgi to nodot tālāk. Jādzīvo sava ticība patiesi, tad arī citi gribēs mums pievienoties.

Vai ir vēl kādi brīži, kad esat kopā?

Gerarda: Satiekamies ceturtdienās, kad tēvs Oskars OP mums palīdz iepazīties ar Dieva Vārdu, studējam Bībeli. Esam piedalījušies arī rekolekcijās, kuras notikušas ārpus Liepājas. Organizējam izbraukumus – gan sēnēs, gan apskatot skaistas Kurzemes pilsētas, piemēram, Kuldīgu –, arī kopīgi svinam Lieldienas, Ziemsvētkus, Līgo.

Ērika Korāte

Kā radās doma organizēt atsevišķas nodarbības pašiem mazākajiem Sv. Mises laikā?

Man bieži bija nācies dzirdēt, ka cilvēki neapmeklē baznīcu tāpēc, ka nav kur atstāt bērnus. Reiz televīzijā redzēju pārraidi par kādu baptistu draudzi, kur bērni piedalījās dievkalpojuma sākuma daļā, bet tad ar skolotāju devās citā telpā un atgriezās tikai uz dievkalpojuma nobeigumu. Man tas ļoti iepatikās, tādēļ tajā dalījies ar draudzes prāvestu, kurš mani atbalstīja. Vecāki un vecvecāki ļoti labprāt šādu iespēju izmantoja. Bērni pievienojās Svētajai Misei brīdī, kad viens otram sniedzam miera un izlīguma žestu.

Gribu teikt, ka tas nav mans personīgais projekts un ļoti priecājos, ja draudzes cilvēki nebaidītos iesaistīties šajā kalpošanā. Tā ir iespēja arī citiem draudzes locekļiem iepazīt bērnus, kuri ir mūsu draudzē, tas palīdzētu veidot abpusējus kontaktus.

Tevis ir vēl kāda sirdslieta – vasaras svētdienas skola, kura jau divus gadus darbojas sv. Dominika draudzē. Lūdzu, pastāsti par to.

Man ir pieredze, ko esmu ieguvusi, piedaloties Oāzes nometnēs kā animators, reiz man tika uzticēti arī koordinators pienākumi. Šajās nometnēs kalpojot, guvu garīgu piepildījumu un tad, kad tās vairs nenotika, meklēju iespējas, kā šo darbu atjaunot. Manuprāt, esot ar bērniem kopā ilgāk nekā tikai vienu mācību stundu, viņi ir lielāki ieguvēji, jo šajā laikā ne tikai tiek runāts un stāstīts, bet ticības patiesības tiek arī izdzīvotas.

Pēc šādas vasaras svētdienas skolas bija arī pieprasījums no vecākiem, jo viņi vēlējas vasarā savus bērnus uzticēt skolotājiem, kuri bērnus izglītotu kristīgā vidē. Šogad bērni jau bija izauguši, tādēļ darbu plānojam citādi – vairāk devāmies izbraukumos, apskatījām interesantas vietas.

Vai tu redzi arī ieguldītā darba augļus?

Pārsvārā tie bērni, kuri pirmajā gadā piedalījās vasaras svētdienas skolā, ieradās arī otrajā. Tie nav tikai draudzes bērni. Ir cerība, ka šie bērni savā dzīvē zinās, kur atrast Dievu.

Ko tev nozīmē piederēt sv. Dominika draudzē?

Draudzē, tie ir arī draugi. Ja draudzē kādu nepazīsti, tad cenšos iepazīties. Ir jauki, ka sv. Dominika draudzē nav liela un mums ir iespēja vienam otru iepazīt. Draudzē ir komūna, un to mēs veidojam, esot kopā.

Gunārs Lociks

Vai ir svarīgi visai ģimenei kopā ar bērniem piedalīties svētdienas Svētajā Misē?

Mūsu ģimenē tas ir svarīgi tāpēc, ka tā palīdz veidot kopīgu garīgo dzīvi. Ģimene ir attiecības starp cilvēkiem, un šīs attiecības pastāv dažādās dimensijās. Mēs negribam palikt pie attiecībām, kurās dominē tikai saimnieciskās lietas. Svētajā Misē varam vienoties Svētajā komūnijā, sniegt miera sveicienu ne tikai draudzes locekļiem, bet arī savas ģimenes starpā. Svētdienas Svētā Mise mums ir īpaši svētki, jo tas ir kopīgs pārdzīvojums, kurā piedalāmies visi.

Ko tev dod piedalīšanās ik svētdienas Svētajā Misē?

Vienu no svētdienas dimensijām ir paskatīties uz aizvadīto nedēļu, sevi, saviem tuvākajiem no garīgā skatu punkta.

Ik pa laikam dzīvē ir svarīgi paskatīties uz savām attiecībām kopumā, un svētdiena palīdz to izdarīt. Garīgās lietas nevar pārdomāt garām skrienot, tām jāvelta laiks. Svētās Mises laikā es šīs lietas pārdomāju un izjūtu, man svarīgi ir izjust dvēseliski tās lietas, kuras saprotu ar prātu. Liturģijā katoļu baznīcā man palīdz ieiet dvēseles dziļumos un tuvoties Dievam.

Jūsu ģimenē bērni apmeklē svētdienas skolu, kāpēc?

Mācības svētdienas skolā palīdz izprast savu ticību. Manām mazajām meitām ļoti patīk svētdienas skolā. Tās ir īpašas nodarbības un var teikt, ka mazajiem tas savā veidā ir kā dievkalpojums. Svētdienas skolas nodarbības palīdz svētdienu veidot kā īpašu dienu. Jau pati došanās uz svētdienas skolu ir svarīga, tas ir kā mazs svētkoļojums. Es uzskatu, ka svētdienas skolas skolotājs ir zinošāks par mani bērnu reliģiskajā audzināšanā, tādēļ arī bērni tur var iegūt to, ko nevar iegūt ģimenē.

Vēl ļoti svarīgi ir tas, ka svētdienas skola ir ārpus ģimenes, un tur bērni satiek savus vienaudžus. Tas palīdz saskatīt, ka Baznīcas kopiena nav tikai ģimene.

Kristīne Locika

Kopš kura laika tu esi sv. Dominika draudzes ērģeliece?

Kad sāka darboties pagaidu kapela T. Breikša ielā, dažreiz gāju tur spēlēt un dziedāt Svētajās Mīsēs, bet tas nebija regulāri, jo tajā laikā tur muzicēja Laura Vrubļevska (tagad māsa Agnese OP), Inese un Agnese Līpstas. 1999. gada 27. martā tika atklāta sv. Dominika kapela Jelgavas ielā, un tad jau sāku spēlēt biežāk.

Ko no tevis prasa ērģelieces darbs?

Svētdienās ierodas laicīgi, lai sameklētu nepieciešamās notis, izdalītu dziesmu lapiņas. Mūsu draudzē ir bijuši dažādi varianti, esam dziesmu vārdus rādījuši arī ar kodoskopa palīdzību uz sienas, bet tagad dziedam no dziesmu lapiņām, kuras sagatavoju katrai nedēļai. Dziesmu izvēli atvieglo tas, ka katram mēnesim ir pieejama Svēto Rakstu lasījumu grāmatīņa "Mieram tuvu". Galvenā doma šim darbam ir

visu draudzi iesaistīt dziedāšanā. Tad, ja draudzē ir koris, manuprāt, vairāk tiek gaidīts, ka dziedās koris un paši draudzes locekļi tajā maz iesaistās. Tāpēc ļoti priecājos, ka sv. Dominika draudzē visi dzied, ir daudz cilvēku ar skaistām balsīm, kas dziedāšanā aizrauj līdz pārejos.

Pirms lielajiem svētkiem – Lieldienām, Ziemsvētkiem – pulcējamies uz mēģinājumiem, lai labāk varētu sagatavot dziesmas un novadīt draudzes kopīgo dziedāšanu.

Tu arī pati raksti dziesmas, kā tas notiek?

Kad pietrūkst dziesmu kādai vajadzībai (konkrētai liturģiskai norīsei, lūgšanai), tad Dievs tās dod. Reizēm tas notiek biežāk, dažreiz retāk.

Tu raksti melodijas arī psalmiem?

Man ļoti patīk psalmi, tā ir gan bezgala skaista dzeja, gan arī lūgšana. Nereti ir tā, ka sākoties Svētajai Misei, es vēl nezinu – kādā melodijā psalmu dziedāšu, bet tad dziedu tā, kā tas mani skan. Ir atsevišķas psalmu melodijas, kuras domātas konkrētiem psalmiem, tēmai. Melodijai ir jāpalīdz izteikt to, kas ir psalmā, un ar to lūgties. Psalmu dziedāšana, kā arī jebkura dziesma Sv. Mises laikā, nav priekšnesums, un mans uzdevums ir palīdzēt cilvēkiem lūgšanā vērsties pie Dieva. Ja tas kļūst par priekšnesumu, tad tam neredzu jēgu.

Kāpēc tu piederi sv. Dominika draudzē?

Varu teikt, ka Dievs mani tur ir aizvedis. Es tur jūtos kā mājās. Jūtos atbildīga un piederīga. Man patīk, ka tur man ļauj uzņemties atbildību, iniciatīvu. Īpašs šajā draudzē ir tas, ka palīgā sakārtot baznīcu, klosteri nāk jauni cilvēki, vidējā paaudzē, ļaujot vecāka gadagājuma draudzes locekļiem atpūsties. Arī Sv. Misē redzu, ka mūsu draudzes pamatā ir daudz ģimeņu ar bērniem, kas, manuprāt, ir ļoti pozitīvi.

Intervēja **Ieva Liede**

Vasaras svētdienas skolas dalībnieki ar skolotājām Ēriku Korāti (no kreisās) un Ingunu Gulbi uz Kapsēdes dižakmens

Līgo vakara svinības pie baznīcas norit jau vairākus gadus

Bīskaps V. Lapelis, svinot Svēto Misi Sv. Dominika baznīcā

Intervija ar māsu Agnesi OP

Kāds bija tavs ceļš pie dominikāņu klostermāsām?

Ļoti liels nopelns tajā noteikti bija sv. Terēzei no Lizjē. Manās rokās nonāca viņas grāmata „Kādas dvēseles stāsts”, caur to es sāku iepazīt klostera dzīvi un aicinājuma ceļu – ko tas nozīmē, kalpot Dievam un Viņam atdot savu dzīvi. Sākumā interesējos par karmelītu ordeni, sarakstījos ar kādu māsu no šī klostera kopienas un man pat bija jādodas uz rekolekcijām, tikai iznāca tā, ka dažas dienas par vēlu saņēmu uzaicinājumu, braukšanas atļaujas kārtošanai, tādēļ arī nekur neaizbraucu.

Vēl liela loma mana aicinājuma atpazīšanā noteikti bija ”Oāzes” nometnēm, kuras organizēja dominikāņu tēvs Pēteris. Tur es atklāju, ko tas nozīmē, kalpot gan dziedot, gan vadot kādu grupu kā animatoram, vai arī svētceļojumā strādājot virtuvē vai palīdzot medmāsiņai. Tas, ka varēju citiem palīdzēt, man sagādāja ļoti lielu prieku. Pamazām sapratu, ka manas dzīves aicinājums ir kalpot.

Tad ar sv. Jāzepa katedrāles kori devāmies braucienā uz Dāniju, bet tik tālu netiku, pa ceļam paliku Polijā pie dominikāņu māsām Zieļonkā, kur iepazīnu divas latviešu klostermāsas – Mārīti un Emanuēlu.

Kā tevi uzrunāja dzīve tieši šajā klosterī?

Es sapratu, ka man tur ir labi. Varu teikt, ka tā bija tāda māju sajūta un prieks, kas palicis atmiņā. Tā bija mana pirmā saskarsme ar dominikāņu klostermāsām. Pēc atgriešanās mājās turpināju uzturēt kontaktus ar māsu Emanuēlu, apmainoties ar vēstulēm.

Kad pēdējo gadu mācījos Liepājas Mūzikas skolā, dominikāņu māsas ieradās Liepājā. Mani ļoti uzrunāja no Polijas ieradusās māsas Katrīnas dzīve ar Dievu, kā arī attieksme pret citu valsti, citas tautības cilvēkiem. Māsa Katrīna, vēl neprasdama latviešu valodu, staigāja pa Liepāju un lūdās rožukroni. Tā man bija ļoti dzīva liecība. Savā starpā nevarējām sarunāties, bet daudz laika pavadījām kopā, jo māsām palīdzēju dažādos darbiņos. Dziļas pārdomas izraisīja arī tas, ka m. Katrīna ilgus gadus bija strādājusi kā katehēte un tagad kalpoja visikdienišķākajos darbos. Manī bija šaubas, bet viņas liecība man bija liels grūdiens.

Kā tu nonāci līdz izšķirošajam lēmumam – pievienoties dominikāņu klostermāsām?

Domāju, ka Dievs, aicinot cilvēku, dāvā gan žēlastības, gan arī apstākļus, kuros aicinājumu var labāk atpazīt. Ja nebūtu šis gads Liepājā, kad klostermāsas iepazīnu tuvāk, nezinu, vai es uzdrošinātos spert izšķirošu soli.

Foto: Ludo Žamovskis

Jaunieši un tuvinieki no Liepājas sveic m. Agnesi OP mūžīgo solījumu dienā Polijā

Māsa Agnese OP ar sveicējiem Agati un Tomeku – dominikāņu klostermāsu draugiem

Dievs mani pārsteidza ar kādu notikumu. Nākamo dienu pēc Mūzikas skolas izlaiduma es pavadīju pie māsām. Tajā dienā māsas saņēma vēsti, ka jāmaina dzīvesvieta un jāpārceļas dzīvot uz sv. Meinarda baznīcu. Palīdzēju sakravāt mantas un aizvest uz jauno mājvietu. Viss tik vēlu beidzās, ka es arī tur pārnakšņoju un sapratu, ka esmu tur, kur vēlos būt, atlika tikai aizbraukt uz mājām pēc mantām. Es vienkārši biju fakta priekšā. Tas man bija pārsteigums, jo nezinu, vai man būtu bijis pietiekami daudz drosmes, lai spertu šo pirmo soli. Manī bija tāda žēlastība kā iekšējā griba, kas palīdzēja atvadīties gan no saviem tuviniekiem, gan no pilsētas un pēc tam mācīties arī poļu valodu. Es domāju, ka to visu

kopā var nosaukt par aicinājuma ceļu.

Man tas ir liels apstiprinājums tam, ka tad, ja Dievs kādu aicina, Viņš dod arī žēlastības, lai uz to atbildētu.

Tagad tu savam aicinājumam esi atbildējusi ar 100 % ”jā”, dodot mūža svētsolījumus Dievam. Kas ir mainījies kopš šī brīža?

Reiz kāds priesteris rekolekcijās teica, ka paši pirmie svētsolījumi jau ir jādod tā, it kā tos dotu uz mūžu, un tikai cilvēcisko apstākļu dēļ vēl tiek paredzēts pārbaudes laiks. Citās kongregācijās pēc mūža svētsolījumiem tiek saņemta kāda ārēji redzama zīme, bet mūsu kongregācijas māsām nekas nemainās. Mūža svētsolījumos patiesībā es atjaunoju to, ko Dievam jau solīju pirmajos. Jo, ja pirmie

svētsolījumi netiek doti ar domu, ka tas ir uz mūžu, tad tam nav jēgas.

Kā katra māsa, mūža svētsolījumiem gatavojos, piedaloties 8 dienu rekolekcijās klusumā, kuras šoreiz vadīja mūsu Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis. Sākumā manī bija bailes par to, ka tagad tas ir uz mūžu, jo tā ir liela atbildība. Pēc Grēksūdzes sakramenta manī ienāca miers un pašāvība uz to, ka pati saviem spēkiem es to nekad nevarēšu izpildīt. Nekad es nevarēšu saglabāt šķīstību, paklausību un nabadzību saviem spēkiem. Tajā visā ir vajadzīga liela Dieva žēlastība un Svētā Gara vadība.

Vai tu to tagad ikdienā piedzīvo?

Pirmais, kas mūs savstarpēji

vieno un stiprina, ir kopiena, kas dod patvērumu un drošības sajūtu, stiprinājumu, ko smeļu kopīgā lūgšanā. Nākamajā vietā noteikti ir askēze, ko mācāmies ieviest gan uzvedībā, gan skatienā, par to atgādina arī habits – klostermāsas tērps. Tās ir ikdienas atteikšanās, bet tās nav vieglas. Katru rītu rīta lūgšanā es Dievam lūdzu, lai Viņš dod žēlastību būt uzticīgai un nodzīvot šo dienu tā, kā Viņš vēlas, bet vakarā pateicībā Viņu slavēt. Es nezinu, kas būs rīt, parīt, aizparīt, es cenšos izdzīvot šo brīdi ar pašāvību uz Dievu un to, ka Viņš mani vadīs.

Sava aicinājuma ceļa sākumā tu minēji „Oāzes” nometnes, kurās pati esi piedalījusies, bet zinu, ka esi palīdzējusi tās arī vadīt Polijā. Lūdzu, pastāsti par to!

Tā kā „Oāze” bija palīdzējusi veidoties manai ticībai, biju priecīga, ka varu turpināt šajās nometnēs piedalīties. Man likās, ka šīs nometnes vienmēr vada dominikāņi, bet Polijā atklājās, ka tā nemaz nav. Šajā darbā ir iesaistīti arī ļoti daudzi laji. Šogad jau sesto gadu piedalījos ”Oāzē” Polijā. Man pašai tas ir ļoti liels ticības stiprinājums, jo tur sastopu jaunus cilvēkus, kuri grib būt uzticīgi Dievam. Es mācos ar viņiem kopā iet šo ticības ceļu un iedziļināties Dieva noslēpumā. Man patīk, kad ir ko darīt, jo tādā veidā varu izdzīvot savu aicinājumu, gan lūdzoties par tiem, kurus Dievs man dod, gan arī viņiem kalpojot.

Intervēja Ieva Liede

Ziņas no pasaules

Ateists: katoļticība ir vismazāk tolerēta reliģija

Madride, 24.09. Bernārs Anrī Levī – labi pazīstamais franču filozofs un ateists, ar piederību „Eiropas kreisajiem” – kādā intervijā atzina, ka Eiropā visvairāk tiek uzbrukts tieši katolicismam. Pazīstamais intelektuālis atzīmē, ka, diemžēl, ļoti daudz pārestību tiek nodarīts tieši pāvestam Benediktam XVI.

„Pāvesta balss ir ārkārtīgi svarīga,” Levī apliecināja spāņu laikrakstam “ABC”. „Un mēs esam ļoti netaisni pret pāvestu. Es neesmu katolis, bet domāju, ka pastāv aizspriedumi un īpaši plašs antiklerikālisms, kas valda lielākajā Eiropas daļā.”

„Francijā daudz tiek runāts par jūdu vai musulmaņu kapu apgānīšanu, bet neviens nezina, ka katoļu kapi tiek nemitīgi apgānīti.” Viņš piebilst: „Francijā pastāv antiklerikālisma paveids, kas nebūt nav veselīgs. Mums ir

tiesības kritizēt reliģijas, bet visvairāk uzbrukumu mūsdienās izcieš tieši katoļu Baznīca.”

Levi atbalsta mošejas celtniecību Ņujorkas „dvīņu torņu” vietā, bet ir pret musulmaņu parandžas nēsāšanu, tomēr arī piebilst, ka katolicisms piedzīvo vairāk uzbrukumu nekā islāms. „Musulmaņi intelektuālajā pasaulē ir aizsargāti daudz vairāk nekā katoļi,” viņš piebilst.

Filozofs Levī jau agrāk dažādās intervijās ir paudis atbalstu Benedikta XVI cīņai pret valdošo relativismu.

Aizvien vairāk mošeju, aizvien mazāk baznīcu

Berlīne, 29.09. Kopš 1990.gada Vācijas galvaspilsētā ir slēgtas vairāk kā 20 katoļu un protestantu baznīcas. Pašlaik Berlīnē Evaņģēliskajai baznīcai ir 200, savukārt Berlīnes arhidiecēzei 100 dievnamu. Turpreti kopš deviņdesmitajiem

gadiem ir audzis mošeju skaits no 70 uz 80, to starpā 5 reprezentatīvas mošejas atrodas Noīķelnes rajonā, kuru galvenokārt apdzīvo imigranti. Savukārt, pirms diviem gadiem atklātā Hadia mošeja ir pirmais musulmaņu lūgšanu nams bijušās Austrumberlīnes teritorijā.

Arī sinagogu skaits Vācijas galvaspilsētā ir pieaudzis līdz 11, jo deviņdesmito gadu sākumā tās bija tikai 3. Tāpat pilsētā atrodas 5 budistu templi.

No 3,4 miljoniem Berlīnes iedzīvotāju 59% nepieder nevienai konfesijai, 21,5 % ir evaņģēliskie kristieši, 9,3 % ir katoļi, 2,7 % pieder pie citām kristīgajām konfesijām, 6,3 % ir musulmaņi, 0,6 % pieder pie citām reliģijām. 200 000 lielā Berlīnes turku kopiena ir lielākā ārpus Turcijas.

Pēc *kath.net* materiāliem sagatavoja diakons **Mihails Volohovs**

Grāmatas

Kalendārs katolim 2011

Pirmo reizi latviešu valodā iznācis kalendārs-plānotājs 2011. gadam, kas paredzēts visiem, kuri aktīvi plāno savu dzīvi un vēlas to darīt kopā ar katolisko Baznīcu.

Plānotājā norādīti ikdienas Svēto Rakstu lasījumi, Baznīcas svinamās dienas un cita nozīmīga informācija.

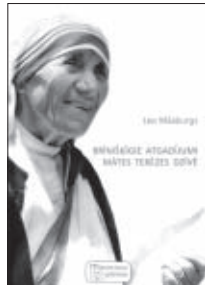

Lūgšanu krājums "Uz augšu sirdis!"

Svētās Mises laikā priesteris dievkalpojuma dalībniekus uzrunā ar vārdiem: „Uz augšu sirdis!” Uz ko visi atbild: „Mūsu sirdis ir pie Kunga.” Jaunizdotā lūgšanu grāmata ir aicinājums pacelt sirdi uz Dievu lūgšanā. Krājumā atrodamas

dažādas baznīcas lūgšanas – gan tādas, kas gadu gaitā iemantojušas kristiešu uzticību un ir neatņemamas garīgās dzīves sastāvdaļas, gan arī tādas, kas iepriekš lūgšanu krājumos nav ietvertas. Lūgšanu krājums ir pieejams gan cietos, gan mikstos vākos.

LEO MĀSBURGS Brīnišķīgie atgadījumi mātes Terēzes dzīvē

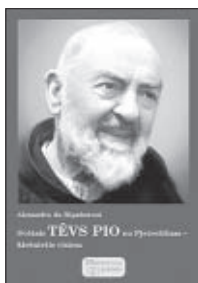

T ē v s Leo, grāmatas autors, desmit gadus bija tiešs liecinieks mātes Terēzes dzīvē, tādēļ viņa rakstītais atklāj mums

pilnīgi autentisku viņas portretu – pilnu humora, dinamikas un paradoksiem. Lasot šo grāmatu, pārsteidz un aizrauj vienkāršība, ar kādu autors stāsta par brīnišķīgajiem atgadījumiem mātes Terēzes dzīvē, kas norisinājušies ar visdažādākajiem cilvēkiem visā pasaulē. Šī grāmata nav ne zinātniska, ne biogrāfiska, bet piepildīta ar mātes Terēzes

iedvesmojošo mīlestību pret Jēzu, uz ko tā aicina ikvienu lasītāju.

ALESANDRO DA RIPABOTONI Svētais tēvs Pio no Pjetrelčīnas – kirēnietis visiem

23. septembrī, tēva Pio piemiņas dienā, izdevniecība K A L A Raksti laidusi klajā otro izdevumu sērijā „Miera m

tuvu grāmata”. Tā ir līdz šim latviešu valodā iznākusi visizsmelošākā tēva Pio biogrāfija, kas papildināta ar liecībām, krāsainiem fotoattēliem un tēva Pio kanonizācijas materiāliem. Grāmata iztulkota latviešu valodā, lai lasītāji savu izpratni par svētā personību veidotu, pamatojoties uz pārbaudītiem faktiem un liecībām. Portugāles kardināls Hosē Saraiva Martins par svēto ir teicis: „Tēva Pio dzīve bija patiesa un varena mīlestības himna Kristum un brāļiem.” Par to arī mēs varam pārliecināties šīs grāmatas lappusēs.

Kādas ir metropolīta pilnvaras?

Arhibīskapa – metropolīta tituls nozīmē, ka šis bīskaps vada viņam uzticēto diecēzi un arī ir priekšstāvis Metropolijai jeb Baznīcas provincei, ko veido vairākas diecēzes. Rīgas Metropolija ir dibināta ar pāvesta Pija XI 1938. gada 8. maija bullu *Plurimum sane*. Šobrīd tajā ir četras diecēzes – Rīgas, Liepājas, Rēzeknes-Agļonas un Jelgavas.

Arhibīskaps parasti vada senāko vai vēsturiski nozīmīgāko diecēzi. Katras diecēzes bīskapu neatkarīgi ieceļ Romas pāvests, kuram viņš ir tieši padots un savu diecēzi vada pilnīgā neatkarībā no metropolīta. Metropolīta uzdevums pārrēģas diecēzēs ir raudzīties, lai tiktu rūpīgi saglabāta ticība un Baznīcas disciplīna un zi-

ņot pāvestam, ja šai ziņā ir ieviesusies kāda nopietna nekārtība. Metropolītam, izņemot savu diecēzi, pārrēģas diecēzēs nav nekādas pārvaldes varas. Viņš gan var visās savas provinces baznīcās vadīt dievkalpojumus.

Kur apstākļi to prasa, pāvests var metropolītam uzticēt īpašus uzdevumus un dot pilnvaras.

Pāvests arhibīskapam – metropolītam – piešķir palliju. Tā ir aplveidīga, apmēram 5 cm plata, balta vilnas lenta, ko valkā virs ornāta Svētajā Misē. Parasti palliju rotā seši melni zīda krusti.

Baznīcas lēmēja un koordinētāja institūcija Latvijā ir Bīskapu Konferēnce, kuras vadītāju ievēl vietējie bīskapi.

SVĒTCEĻOJUMI

Kurzemes diecēze

16. oktobrī

Izbraukšana no Liepājas sv. Jāzepa katedrāles 7.30

Maršruts:

Vecpils (Sv. Laurencija baznīca), **Valtaiķi** (Altārglezna "Golgāta" un 15 Latvijas krāšņākās vitrāžas), **Lēnas** (Tikšanās ar cilvēkiem no "Kalna svētību" kopienas), **Zirņi** (O. Kalpaka piemiņas vieta "Airītes" – gida stāstījums), **Saldus** (Sv. Jāņa baznīca; Ciecēres dabas taka un Rozentāla akmens; pilsētas skvērs ar strūklaku; iespēja apskatīt J. Rozentāla darbu un personīgo lietu ekspozīciju. 18.00 Sv. Mise Saldus sv. Pētera un Pāvila baznīcā).

Maksa par braucienu – Ls 10

Pieteikšanās un samaksa pie Sv. Jāzepa katedrāles dežuranta (katru dienu no 8.00 līdz 18.00).

Polija

23. – 31. oktobrim

Svētceļojuma garīgie vadītāji: Staņislavs Kovaļskis OFM Cap un dominikāņu klostermāsa Agnese Vrubļevska.

Maršruts:

Augustova – Belastoka – Beloveža – Ļubļina – Sandomeša – Krakova – Veļička – Vadovice – Korbeļova – Aušvica – Gidle – Čenstohova.

Ceļojuma cena Ls 250 (grupā līdz 25 personām).

Cenā ir iekļauts: komfortabls autobuss, naktsmītnes (nakšņošana gultās ar gultas veļu, duša); ceļojuma apdrošināšana, tulka, grupas vadītāju un koordinators pakalpojumi; sabiedriskā transporta biļetes, ieejas biļetes muzejos un gidu pakalpojumi.

Cenā nav iekļauts: ēdināšana, personīgie izdevumi un ziedojumi baznīcām.

detalizētāka informācija: www.katedrale.lv

Pieteikties pa tālruni 26221423 (Igors Mulikevičs) e-pasts: katolusvetcelojumi@inbox.lv

Bankas konts pārskaitījumam:

ROMASKATOĻU BAZNĪCAS LIEPĀJAS DIECĒZE

Reģ.Nr. 90000599276, Swedbank, konts: LV30HABA0551001087429

Juridiskā adrese: Peldu iela 15, Liepāja, LV-3401

Lūdzam norādīt – "Par Svētceļojumu uz Poliju"

Organizē – Katoļu svētceļojumu birojs

ATVER SIRDĪ DIEVAM...

Nedēļas nogale par lūgšanu un lūgšanā

Kuldīgā sv. Pāvila rekolekciju mājā Liepājas ielā 6

Tikšanās tēmas no oktobra līdz maijam par "Tēvs mūsu" lūgšanu un sv. Dominika lūgšanas veidiem.

Mīļi aicinām visus pieaugušos, kuri vēlas pavadīt šo laiku klusumā, lūgšanā, smelties spēku Euharistijā, pārdomās, individuālās sarunās ar māsām un kopīgi dalītā priekā.

Rekolekcijas notiek katra mēneša pirmajā nedēļas nogalē.

Sākums piektdienas vakarā 19.00.

Ir iespēja palikt pa nakti, iepriekš to saskaņojot.

Lūdzam ņemt līdzi: Svētos Rakstus, guļammaisu, ziedojumu par uzturēšanos un *groziņu*.

Lūdzam pieteikties iepriekš: mob. 29857920 vai tel.

63321198, vai e-pasts: misionaresopkuldiga@inbox.lv

Dominikāņu māsas misionāres

"Caritas" organizētais seminārs par brīvprātīgo darbu 9. oktobrī 10.00

Jelgavas ielā 17, Liepājā

Programmā: pārskats par "Caritas Latvija" darbību no 2005. – 2010. g. (Inese Mičule), Svētā Mise 12.00, lekcija "Brīvprātīgās kalpošanas nozīme cilvēka dzīvē. Augļi dvēselē un ikdienas dzīvē." (Oskars Jablonskis OP), pārskats par "Caritas" brīvprātīgo darbu 2009., 2010. gadā (Ilze Vērdiņa), diskusija, apliecību izsniegšana.

30. oktobrī 11.00 Kuldīgā

Liepājas diecēzes atbildīgais par katehētu darbu priesteris **Marcins Vozņaks**, uzsākot jauno mācību gadu, aicina katehētus uz tikšanos.

Ziņas

Nāc, Svētais Gars, un atjauno šīs zemes vaigu!

Vairāk ir vārds, ko misionārs Dons Tērbits zina visās to valstu valodās, kur viņš ir sludinājis Dieva Vārdu, aicinājis iepazīt Kunga mīlestību un Svētā Gara spēku. „Mērs, cik Dievs vēlas dot, ir tas, cik mēs vēlamies saņemt. Dievs nav skops,” sacīja Dons Tērbits, vadot rekolekcijas Kuldīgā. Misionāri no ASV – Dons un Patrīcija Tērbiti un Andrea Garsija, kuri pārstāv katoļu harizmātiskās atjaunotnes kustību – no 3. līdz 5. septembrim viesojās Kuldīgā un vadīja rekolekcijas. Latvijā Dons Tērbits kalpo jau kopš 2001. gada, pēc 3 gadiem viņa misijai pievienojās sieva Patrīcija un šogad Latvijā pirmo reizi ieradās arī Andrea.

Trijās rekolekciju dienās notika septiņas lekcijas ar kopīgu aicinājumu: vairāk ļauties Svētā Gara darbībai mani! Lekciju starplaikos bija kafijas pauzes, kas tika izmantotas gan sadraudzībai un atpūtai, gan dzirdētās lekcijas pārdomāšanai un lūgšanai. Draudzes viesmīlība bija pārsteidzoša, un tas radīja vispārēju ģimenisku noskaņu.

Rekolekciju dienas bija piesātinātas ar vielu pārdomām. Piemēram, mani ļoti uzrunāja Dona lekcija par atsacīšanos padoties, jo tas šodienas Latvijā ir tik aktuāli. Viņš mudināja: „Metiet visas savas rūpes uz Dievu, jo Viņš par jums gādā.” (1Pēt 5,7) Jo

vairāk tam ticam un paļaujamies uz Dievu, jo plašāk atveras durvis uzticībai Dievam. Ir cilvēki, kurus sātans nevar sakaut – tie, kuri atsakās padoties. Mēs varam būt nospiesti pie zemes, taču mums tur nav jāpaliek. Cerība ir mūsu Kungā!”.

Katras dienas noslēgumā bija Svētā Mīse, slavēšana un aizlūgumi. Tieši aizlūgumu laikā, kad Dons, Patrīcija un Andrea lūdzās par cilvēkiem, uzliekot rokas, varēja novērot, cik ļoti visi trīs misionāri ļauj Dievam darboties caur sevi.

Misijas laikā Dons un Patrīcija Tērbiti, Andrea Garsija tikās ar Rīgas diecēzes arhibīskapu Zbignevu Stankeviču un saņēma viņa svētību, kā arī uzrunāja Rīgas Garīgā semināra audzēkņus. Misijas turpinājumā vēl vairāk iepazīt Dieva bezgalīgo mīlestību un spēku tika aicināti arī ventspilnieki, Saldus iedzīvotāji un liepājnieki – paldies Ventspils Sv. Krusta Romas katoļu draudzes prāvestam Marcinam Silvānam Virkovskim OSPPE, Saldus Sv. Pētera un Pāvila draudzes prāvestam Andrejam Mediņam un Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzes prāvestam Gatim Mārtiņam Bezdelīgam! Sirsnīgs paldies organizētājiem: dominikāņu Jēzus un Marijas māsām misionārēm un kopienai ”Effata”!

Sandra Virza

Foto: Andrea Garsija

Normunds Pucis (no kreisās), Dons Tērbits, priesteris Marcins Silvāns Virkovskis OSPPE un Patrīcija Tērbita

Pasmaidīsim

☺ ☺ ☺

Cilvēkiem ir raksturīgi kļūdīties, bet, ja tava dzēšgumija dīst ātrāk par zīmuli, tad tu kļūdies pārāk bieži.

☺ ☺ ☺

– Kā ar ūdens palīdzību var iegūt gaismu?
– Jānomazgā logi ...

☺ ☺ ☺
Viņš dzimšanas dienā saņem no sievasmātes dāvanu – divas kaklasaites. Lai pateiktos, viņš uzreiz vienu no tām apsien. Sievasmāte, to redzot, neapmierināti saka:
– Tā jau zināju, ka otra kaklasaite tev nepatiks.

☺ ☺ ☺

Jauna notievēšanas metode: uzsmērē uz vēdera ”Fairy”, un tauki pazudīs!

Svētceļojums Liepāja – Aglona 2010

Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētki pulcina daudzus svētceļniekus, starp kuriem ir arī tādi, kas, lai nokļūtu Aglonā, velta vairāk laika – dodas turp kājām. Svētceļnieku Misē, kas tiek svinēta 14. augustā, ir vairāk nekā 40 svētceļnieku grupas. Tai skaitā arī 3 no Liepājas diecēzes: Liepājas, Ventspils un Talsiem. Tie ir garāki svētceļojumi, kur ceļā jāpavada gandrīz 3 nedēļas.

Svētceļniekus, kuri šogad devās ceļā no Liepājas (tie nebija tikai liepājnieki, bet cilvēki no dažādām gan mūsu diecēzes, gan citām Latvijas pilsētām) pavadīja vārdi no Lūkas evaņģēlija – “Seko Man!” Šie vārdi ir saistīti ar pāvesta Benedikta XVI vēstījumu XXV Jauniešu dienām – “Labais Mācītājs, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvi?” Sarunas beigās, kas norisinās starp Jēzu un jaunekli, lasām: „Viena tev trūkst, (..) ņem savu krustu un seko Man.” Šis evaņģēlija fragments un tās Svēto Rakstu vietas, kas tika lasītas svētceļojuma Sv. Misēs, bija pamats pārdomām, konferencēm un lūgšanām ceļā.

Ikdienas Svētā Mīse, kas gandrīz vienmēr tika svinēta no rīta, lūgšanas ceļā – Stundu lūgšanas, rožkronis, Dieva žēlsirdības kronītis u.c. deva iespēju ieklausīties Labā Mācītāja balsī. Atbildot pāvesta lūgumam lasīt svēto dzīves stāstus, gandrīz katru dienu bija uzruna par kādu svēto, ko sagatavoja un vadīja m. Mārite Martukāne OP un seminārists Edijs Silevičs.

Svētceļojums ir arī tikšanās ar cilvēkiem – gan grupā (no Liepājas izgājām 50, bet Aglonā iegājām 80), gan ceļā satiktiem. Ņemot vērā, ka 8 gadus maršruts nav mainīts, daudzi cilvēki ir kļuvuši ļoti pazīstami un arvien vairāk pārsteidz ar savu labvēlību un viesmīlību. Mīļi pārstei-

Foto: Anna Gābele

gumi bija jau pirmajā dienā, kad Grobiņas novada priekšsēdētājs Aivars Priedols ar mums satikās baznīcā, uzrunāja un mednieku vārdā uzdāvināja konservus, bet arī vakarā stiprināja ar speciāli vārīto zupu, kuru varējām baudīt pie Andželikas un Anda Kāļiem, kas kārtējo reizi mūs uzņēma savās mājās. Īpaši atmiņā palikuši vairāki cilvēki, kas pa ceļam sagaidīja ar medu, gurķiem, āboliem vai pienu, sirsnīgi uzņēma Aucē, Elejā, Bauskā, Skaistkalnē, Kurmenē, Bebreņē, Dvietē, pie Nicgales, pārceļoties pāri Daugavai, mājās pirms Kalupes. Ir arī vairākas skolas, kur vienmēr svētceļnieki atrod atpūtas vietu – Nīgrandē, Jaunaucē, Elejā, kristīgā skolā Bauskā, Skaistkalnē, Neretā, Beb-

renē, kā arī draudzes mājās – pēdējā apmešanās ir Višķos.

Tomēr vienmēr vissvarīgākā ir tikšanās ar Dievu, Viņu sadzirdot, Viņam atveroties un uzņemot, lai kopā turpinātu tālāko dzīves ceļu. Tajā ļoti liela nozīme ir svētajiem sakramentiem – Grēksūdzei un Euharistijai.

Augusta pēdējā nedēļas nogalē Aizputē notika svētceļnieku salidojums, tas katru gadu ļauj pulcēties uz kopīgu lūgšanu svētceļojuma gaisotnē, dalīties iespaidos, atcerēties to, kas bija kopīgs gandrīz 3 nedēļu garumā. Nākamais svētceļojums jāgaida vēl 11 mēnešus, kad 27.jūlijā no jauna būs iespēja uzsākt to pašu ceļu.

Priesteris Mariušs Kempa

Uzsākts jaunais mācību gads Liepājas Katoļu pamatskolā

Pēc – liepu un pļavu ziediem aizsmaržojušās, ar pērkoniem aizdunējušās, ar mīlestības un saules stariem sasildītās – vasaras Liepājas Katoļu pamatskolā atkal klāt rudens. Tātad, ir sācies jauns mācību gads, šogad ar 129 skolēniem. Pirmo gadu tik daudz skolēnu – gan pirmajā, gan ceturtajā klasē mācīsies 17 audzēkņi.

Esam priecīgi un lepnī savā pulkā uzņemt jaunus kolēģus, kā arī sagaidīt atgriežamies iepriekšējos! Pēdējo mācību gadu mūsu skolā aizvadīs 11 deviņtās – izlaiduma – klases skolēni.

Vasarā skolā strādāts daudz – ar Vācijas labdarības fonda ”Bonifatiuswerk” atbalstu remontētas klases, aizvien turpinās darbi meiteņu mājturības kabineta rekonstrukcijā, domāts par pedagogu darba vides uzlabošanu, pilnveidošanu, labiekārtošanu. Paldies par atbalstu!

Tāpat kā Rīga, arī mūsu skola

Foto: Ieva Liede

Šogad Liepājas Katoļu pamatskolā mācības 1. klasē uzsākuši 17 skolēni

vēl nav gatava – darbs rit katru brīdi. Un vai vajag mērit – liela vai maza, mana vai tava daļa? Lai Dievs dod to, kas tiešām katram vajadzīgs, lai

pietiek visa labā, ar ko dalīties, lai gaišas domas, mīlestība un palāvība katrā no mums visu mācību gadu!

Zane Zālite

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Laikraksta nākamais numurs
7. decembrī.

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 7500.